

155. Mért búsítjátok szívem...

(D.285)

1. Mért bú - sít - já - tok szí - vem, Mért kell most sír - no - tok?

Az Úr tett egy - gyé hí - ven, S ve - le - tek egy va - gyok!

Úgy egy - be - kap - csol min - ket, Hogy hely si - dő nem árt;

Ha meg - tart - juk hi - tűn - ket, Egy - sé - günk nem vall kárt!

2. Mint a - ki vál - ni ké - szül, Mi is ke - zet a - dunk,

De lé - lek - ben vég nél - kül Egy-ség-ben ma - ra - dunk.

Úgy né - zünk most egy - más - ra, Mint - ha vég - leg vál - nánk;

Csak az e - gek Ki - rá - lya Le - gyen kö - zel hoz - zánk!

3. Bár szólunk fájó szívvel: Te mégy, mi maradunk,
De a Krisztus testében Mi egy-egy tag vagyunk;
Azt mondjuk, hogy elválunk, S még egyszer köszöntünk,
Pedig egy úton járunk, Egy irányba megyünk.
4. Ó, mért ejtsünk most könnyet, És búsak mért legyünk?
Hisz ismerjük az Egyet, Akivel mind megyünk;
Ki minket szent kezével Egy legelőn vezet,
S egy hazába vezérel Az egy úton minket.
5. A válás életünket Most ne keserítse;
Az Istennel szívünket A frigy egyesítse!
Mert Őt szívünkbe zártuk, Mint drága kincsünket,
Ha most búcsút is mondunk, Ne fájjon szívünknek!